
ENTREVISTA A ANTONI GOST "CURRO"

"Sóc multimilionari en amics"

N'Antoni Gost Bennasar, de malnom Curro, va veure el món per primera vegada a Búger el 14 de novembre de 1953. Tot i néixer al poble d'uns quilòmetres més enllà, ha fet gairebé sempre vida a sa Pobla i bromeja amb que necessita el passaport per sortir de la Ronda que rodeja la vila. És poeta, dinamitzador cultural i, circumstancialment, barman.

Jaume Ribas, sa Pobla

En Toni Curro m'ha citat a les dotze i mitja al seu bar, el Cafè Plaça. Inquiet i menut, me'l trob fumant una cigarreta a una taula al sol. Jersei blau a sobre d'una camisa, texans i un dels seus particulars mocadors de seda lligat al coll. S'aixeca i em saluda, "Jaume, com anam?". Seim a la terrassa, damunt la Plaça Major de sa Pobla. En això ve n'Emili, el cambrer. "Vos duc res, Toni?". Em mira. "Dues cervesetes, tu vols canya o Mahou?".

"Això no és un bar. Això no té res a veure. Això és una universitat paralel·la"

Fa vint-i-set anys que es Curro marca les generacions de joves poblers que passen pel Cafè Plaça. La bona música, el rock clàssic i les converses profundes sobre literatura, cinema i qualsevol altre tema relacionat amb la cultura són marca de la casa. La relació dels joves amb en Toni és quelcom totalment peculiar. Cada any, diferents generacions de Quintos organitzen les seves festes al Plaça. No hi ha cap quintada en els darrers 27 anys d'història de sa Pobla que no guardi un bon aplec de records entre les quatre parets del Cafè Plaça. Ell sembla que no gaudeix massa de parlar-ne, però així

mateix sap com definir-ho. "Això no és un bar. Això no té res a veure. Això és una universitat paralel·la", diu.

La conversa amb en Toni és dispersa. No pot evitar anar mentalment d'un lloc a l'altre, intercalar referents i creuar anècdotes en cada cosa que explica. Li deman per la seva infantesa i per com va sorgir la seva inquietud per la poesia.

—De nin jugava a futbol pels carrers, em divertia... No me motivaven els actes culturals ni res de tot això. Vaig tenir la sort que a ca nostra teníem una biblioteca immensa i un munt de música. I també que per ca nostra venien en Jaume Vidal Alcover, na Maria Aurèlia Capmany, n'Alexandre Ballester... tot tipus de creadors! Tot això me va motivar a furgar dins la música i la literatura. De més gran, persones com n'Alexandre varen potenciar la meva part més espiritual, que per jo és importantíssima: percebre el món des del sentiment.

"Nosaltres no érem tan sols conscients que allò que parlàvem era una llengua"

Quan recorda els seus primers poemes, tot d'una posa l'èmfasi en la llengua. La seva obra s'ha consolidat en català, en un català par-

ticular i seu, ni del tot popular ni del tot literari.

—Vaig començar a escriure en castellà. Nosaltres no érem tan sols conscients que allò que parlàvem era una llengua, això és brutal. Parlàvem mallorquí tot lo dia i ni sabíem que això era una llengua, que això era català.

Mentre xerram, en Toni m'interromp i s'interromp per saludar a la gent que passa i als clients, per fer una broma. Quan fa això no és en Toni, és Es Curro, una imbricació delicada de persona i personatge, de sensibilitat, rauxa i saber quedar bé. Tanmateix, segueix.

—Una cosa és fer poemes i l'altra és fer poesia. A mi de tot d'una no m'agradava parlar del que veia, mai he estat una persona descriptiva. Jo vull expressar el que sent, i això és molt difícil. Quan vaig acabar la mili, en Tano Pomar, en Toni Caimari i jo ens tornarem ajuntar, i aquí vaig fer el bot qualitatiu en la meva obra, aquí va ser el principi de jo. En Tano coneixia pintors, feia la Mostra d'Arts Plàstiques; en Toni ens feia audicions de música clàssica, després fèiem hapennings tots junts... Hi havia una activitat brutal!

N'Antoni Gost té una concepció particular de l'art. És antidescriptiu, però sempre evoca imatges. M'explica aquesta contradicció

aparent mentre s'encén l'enèsima cigarreta i es col·loca les ulleres. Entén l'art com ningú i l'explica amb tot de metàfores, però encara se sorprèn que el tinguin en compte com a poeta. "L'altre dia vaig saber que me donen com a autor a la Universitat, a la Universitat! I una mestra de sa Pobla, que fa escola a un institut de per Marratxí, me va contar que m'havien fet 'autor del mes', recorda com si parlàs d'un extraterrestre.

—La poesia és una manera de sentir i viure la vida, no és fer llibres. Jo escric sempre. Quan no escrius, escrius. És quan crees. La consciència no és el més important, la nostra força és el subconscient. Els primers versos, com deia en José Hierro, te'ls donen els Déus. Has de tenir la parabòlica oberta a l'univers.

"Ma mare ha estat el més essencial que he tengut en la meva vida"

En Toni Gost ha patit anades i vingudes, té una sensibilitat especial, mala de descriure però fàcil de detectar. Passa quan parla de sa mare: "Ma mare ha estat el més essencial que he tengut en la meva vida perquè, sense comprendre'n mai, sempre va estar devora jo. Sempre m'ha sorprès la seva capacitat humana".

L'obra de n'Antoni Gost no s'entén sola i sola no existiria. És perquè som. En Toni és totalment incapaç de parlar sobre què ha fet sense citar mil noms d'amics i artistes. "Jo sóc multimilionari en amics, en això sí que he tengut la gran sort de la meva vida". És per això que, a més d'escriure, sempre s'ha preocupat per col·laborar amb altres artistes i promoure els nous talents i la set de cultura.

Es Curro sempre explica amb entusiasme com, des de la delegació poblera de l'Obra Cultural Balear, va ajudar a organitzar tot tipus de conferències, tallers, recitals i cinefòrums. Més endavant ho va fer des de la Fundació ACA de Búger, al costat del seu amic Antoni Caimari. També fa quinze anys que, cada estiu, organitza el Festival Crestatx Poètic al davant de l'ermita, convertint aquest llogaret pobler en la capital de l'art i la paraula.

"Mai m'ajudaren els intel·lectuals, sempre m'ajudaren els amics!"

—Abans, si no estaves ajudat o patrocinat per l'elit intel·lectual no arribaves enlloc. Jo vaig dir que això no havia de ser així. Mai m'ajudaren els intel·lectuals, sempre m'ajudaren els amics! Per això he fet el que he fet, vaig crear el Festi-

val de Joves Artistes Poblers, he fet col·laboracions de tot tipus, hem impulsat el Solstici d'Estiu, on han participat un munt de poetes d'arreu. Què és això de creure't que ets només tu i que la resta fa nosa? La misèria humana de la competència també hi és, entre els artistes. Per això sempre que me demanen una col·laboració, la faig i quan me duen una poesia, la llegesc i don consell, i don una mà.

Com a poeta, n'Antoni Gost és un ferm defensor dels petits formats. Un professor meu sempre deia que es Curro s'havia avançat dècades al Twitter. Quan

li record, riu i es reafirma.

—Molta gent no estima la gran literatura perquè els autors i intel·lectuals l'han feta avorrir! Recitals d'una hora i mitja sense gens de gràcia... No! La bona poesia va en dosis petites. La bona literatura és la que te fa voler llegir.

"Molta gent no estima la gran literatura perquè els autors l'han fet avorrir"

És totalment incapaç d'estar assegut damunt la plaça fora que algú es

pari cada punt a saludar-lo. S'acosta un jove, un Quinto del 98, dels que en fan devuit enguany, i tot d'una li fa cas, li recorda que aquesta nit hi ha festa al Cafè i li demana pels amics. La relació amb el Cafè és difícil: sustent i ruïna, *divertimento* i deure.

—Jo mai he sabut gestionar i tant de bo n'hagués sabut. En 62 anys de fer feina me trob sense res, però m'és igual! Mai he prioritzat allò material. En Joan Company de la revista Sa Plaça me va dir "Toni, mai hauries d'haver entrat al món laboral, això és pels homes!".

Ja són més de les dues, la conversa s'allarga i en Toni no pot enredar. Ha quedat amb un grup de parroquians del Plaça per anar a dinar. "Vols venir? Anam a s'Ànima a fer una paella", em convida. Mentrestant se li apropa un d'ells i li diu que li ha sortit un compromís i que no serà al dinar. En Toni salta: "Cagondell, Lenin! Te tiraré als moixos perquè te rapinyin, què és això de no venir?". Li diuen Lenin perquè és un jove d'idees esquerranes. El batejà es Curro.

Quan ja he parat la gravadora, en Toni m'agafa el braç i em demana un favor. "Apunta aquests versos i acaba així l'entrevista", en diu. Li ric mentre torn a obrir la llibreta.

*Teix sóc,
de tots els cants de la
meva terra ■*

En Toni prepara una cigarreta darrere el taurell, davall un retrat dels seus amics i al costat de la seva col·lecció de discs